

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה סד.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ח מהל' אסורי
צ"ה ה"ו ותיק צ"ח
סגנון לזון ק"ח וטו"ע וי"ד
פ"י קטע עמ"ק ה"ס ו"י
בז ב מיי פ"ח מהל' א"ל
סגנון לזון ק"ח וטו"ע
א"י"ע ע"ט עמ"ק ה"י
בז ג מיי פ"ח מהל' א"ל
סגנון ע"ט
ד וטו"ע ע"י ו"ד ס' קטע
עמ"ק ו"י
בז ד מיי פ"ח מהל' א"ל
טו"ע וי"ד ס' קטע
עמ"ק ו"י
ז וטו"ע ע"ט עמ"ק י"ד

תום' הרא"ש (המשך)

ויזני לראות בדילוג עקרה
ליה דניה דלא הו"ה ט"ו
בלל לקבוע וסת לדילוג
להוי בכלל לעקר וסת
הראשון שהיה בלא דילוג:
תיבתא דשמואל אומר
ר"מ הוה מצי למימר הא
מני רבי היא אלא דבלאי
הכי משני ליה שפיר בחדא
ויזנא הישא אפילו לבעלה
ואין נראה לומר דלטהרות
דוקא קאמר מדלא פ"י
התלמוד: ה"ג ר"ש הגיע
ליום שריו ולא ראתה יום
שלישי ולא ראתה הותר יום
שלישי ונאמר יום שריו
וא"ע דלא ראתה ג' פעמים
ביום כ"י לא נעקר יום כ"י כיון
דלא ראתה יום ל' כמו
שהתחלה כבר שני פעמים
דאם אשה מילתא וסת אחד
או שנים או אפי' ג' ואינה
רוצה בנתיים לזמן אחר
והותר לראות בזמן וסתה
לא נעקר הושת בכך:
ח"כ פ"ק האשה

(א) נראה דל"ל רק המנין
תמלל מג' חדשים שאתרן כן
שאלתה נסס יום ט"ו וכו'.

(א) נ"ק ל"א ג' ויבנות סד:
וסתתה שנת פ"ו ה"ה
א כ"ס': ו"י, א כ"ס'
קטע, (ס) ר"מ שפיר ותיק
כ"ס' שאלתה (א) נכ"ס':
כמו ט"ו וי"ד,

גליון הש"ס

גמ' דקראי' לה באי קארי
לה ע' כ"ב ע' ע"ב מד"ה
ודקארי:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר
כו' ומתמלה היתה למודה
למים חמ"ס (ב"ק ע"ז).
קבעה לה וסת ראייה שריש
וכי חולף סך ראייה שריש
כ"י חדש נלפס, ד"ה שעתה
ואינה מומחה טהרה עת
לעמ, דמתן כל אשה שיה' על
וסת דיה שעתה (ש"ס) עד
שתשלש בדילוג. א"ן לה
וסת קבעה עד שמתלה ראייה
רבעית כ"י, דראיה
קמיתה לאו ממנינא, דלא
דילוג חות (ש"ס).

תום' הרא"ש

רב אמר קבעה לה וסת
לדילוג. ודוקא שאינה
ראשונה היתה בט"ו לחודש
הושנה בט"ו בחודש
השלישי בחודש
דבכ"ז דוקא ס"ל לרב
ראשונה ממנין הדילוג כיון
דזמן ראיתיה למנין ימות
חדש אבל אם ראייה
ראשונה היה ב"ח ושנה
בט"ו לראיה זו ושלישת
ב"ו לראיה ראיה מודה רב
דלא קבעה לה וסת דראיה
ראשונה אינה מן המנין. וכן
מכאן בפ' שור שנגח ד"ה
ודמדי נגח ט"ו בחודש י"ג
וט"ו בחודש זה וי"ד בחודש
זה לפלוגתא דהכא א"ע
דהם קאמר ראה שור ונגח
[שור ולא נגח] שור נגח שור
ולא נגח שור נגח נשנה
מועד לסרוגין. א"ע ג' שבת.
ליכא לא חדש ולא שבת.
י"ל דהם תלו בושת
בראייה הושרים. ור"ח
פירש דפלוגתא דהכא מרי
בגון שראתה בדילוג ג'
שדשים שנים ושלישים
כענין דילוג שראתה בג'
חדשים ראשונים וקבעה לה
וסת אליבא דרב מדרב
תשיעי ואילך יום ט"ו לחודש
עשירי ויום ט"ו לחודש י"א
ויום י"ג לחודש י"ב וכן
לעולם בכל ג' וגי חדשים.
דבחדא זימנא חייה לה.
ותימיה כי שנתה ליום י"ז
למה לא תהא אסורה יום
י"ח בחודש שאחריו דהא
דילוג חדא זימנא וי"ל דלא
חישינן גבי דילוג בחדא
זימנא: תיובתא דרב. ג"ל
(ה) דהוה מצי לשנויי דהכא לא
איירי בקביעות ימי החדש
אלא מ"טו לט"ו
דבלאו הכי משני ליה אפי' לא
למודה שני: מהו התימא
כיון דלמודה היא ועקבתה
תרי זימני כו'. לישנא דכיון
קשה לי דה"ל למימר א"ע
דלמודה היא. ונ"ל לפרש
מהו התימא כיון דלמודה
היא לראות ט"ו לחודש
ל"טו לחודש ועקבתה בתרי

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ו בחדש זה. פי' דווקא כזי
היא גוונא אבל ראתה בג' חדשים או צ"ב לחדש או בחדש
לכ"ע אין צריך יותר כדלמנן לעיל בצ"ק בנות כותים (דף לט): דלמנן
יש ירחא ויש ירחא כו' ואפילו שאלת מלל אחד חסר ואין
הימני שצין ראייה לראיה שצין מ"מ

קביעות החדש גורם והיכא דבראשונה
אין לה שיעור בחדש שמתלה השניה
נראת דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין
הראשונה מן המנין וצ"ע שמשלש
דילוג כגון ראתה עכשיו ושניה
ועשרים לה ושלישית ככ"א לשניה
ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה
ולפירוש זה קשה דבפרק שור שנגח
ד' וס' (צ"ק לו): ממלמא נגח יום חמשה
עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה
ושצעה עשר בחדש זה לפלוגתא
דהכא ואם כן היכי קאמר התם לעיל
גבי ראה שור ונגח שור ולא נגח
דהוא ראשונה מן המנין הא כזי האי
גוונא אפי' רב מודה דלא הוי ראשונה
מן המנין שהרי לא היתה לשום זמן
לא לחדש ולא לשבת וש' חלקן בין
סרוגין דימים לסרוגין דשוריים
ור"ח פ"י קבעה לה וסת לדילוג
כשעתה שלש פעמים כסדר הוי
כגון שרחתה ט"ו ציטון וי"ו צאייר
וי"ז צסיון וכן ראתה ט"ו בתמוז וי"ו
צאז וי"ז צאלול ועוד ראתה ט"ו
בתשרי וי"ו צמרחשון וי"ז צכסליו
מושתת מכאן ואילך ט"ו לחדש זה וי"ו
לשני וי"ז לשלישי ולשמואל צריכה
שמשלש דילוג שמתלה בחדש רביעי
יום י"ח ובג' חדשים שאחריהם יום
י"ו וי"ז וי"ח וכן בשלישי עוד שאתרי
כן דראיה של ט"ו יום בחדש הראשון
לא היה ממנינא ותימיה למנא פ"י כן
דל"כ כששאל הש"ס לימנא דרבי
ורשב"ג קמפלגי ג' פלוגי בראיה
ראשונה לחוד אלא בשלש ראיות של
דילוג ראשון ובמסקנא יהיה הפירוש
צ"ע ואמאי לא סגי בג' חדשים
כדפ"י בקונטרס: ו**אינה** אסורה
אלא מ"ח ואי"ך. וא"ת ויאמר נמי
יום י"ח כי שנתה ליום ששה דילוג
ויהיה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ו
דחיישינן בחדא זימנא ואומר ר"י
דאין לחוש דילוג משום חדא זימנא:
בי"ח בחדא זימנא חיישינן.
פירש"י דחיישינן למשמע
וכן צריך לפרש מדלא פרי' הש"ס
בהדיא לטהרות ואין להזכיר שום
קביעות וסת ג' פעמים לגבי תשמע
דהא בחדא זימנא חיישינן אלא לגבי
שאל נקבעו שלש פעמים חוששין לו
עד שיעקר שלש פעמים:
הדרן עלך האשה

והגיע יום שלישי ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלישי
ונאמר

כותים (לעיל ט). ושינתה ליום עשרים לנצילתה שהן עשרים ושבוע לראיה כדי הדר מני יום ט"ו לנצילתה קיימא לה צימיה הראשונים לנה
שהרי שלמו לחוד טבילה י"ח שצין נדה לנה ונכנסה ארבעה ימים צימיה הראשונים לנדות אבל היכא דקאי בתוך ימי זיבתה כגון שהיתה
למודה לראות ליום חמשה עשר לנצילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשירי לנצילתה: **אימא** לא. תיחוש לה דכי מטיא
טבילתה אחריתי ותצול ויגיע יום (ס) עשרים לא תאסר לשמם דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף לט). כל אחד עשר בחזקת טהרה
שאנינו מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוה קמ"ל: **תימנא** אין האשה קובעת ואינה
מטרתה. ומדתנא להו גבי הדדי משמע דלא צ"ע עקירה שלש פעמים אלא לני נקבעה שלש פעמים: **חד** לחוד. חדא עקירה לחוד
קביעות וקא משמע לן דלפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא: **חוסיה**. דלפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד
זימנא: ה"ג **מוסרה** לשמע עד יום שלישי. כל ימים צימיהם מותרים: **הגיע** יום שלישי ולא ראתה **הגיע** יום עשרים
וראסה הוסיף שלשים. העמיד לצד דהא איבער מינה ואלף על גז דקבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא:

קבעה לה וסת לדילוג. ואסורה ליום י"ח לחדש רביעי וליום י"ט
בחדש חמישי וכן לעולם: **עד** שמשלש דילוג. ויום ט"ו אינו מן
המנין שהוא מחלת ראייה ואין שם דילוג: היכה למודה. וסת
קבעה לט"ו ושינתה ליום זה הוה אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד

תאסר חזרה ושינתה צנייה [לשצעה
עשר] וומר ט"ו מכאן ואילך שלש
קבעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם
אחת הוא נעקר: **הוסרו** כולן. ט"ו
שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ז
בחדא זימנא מעיקר ואפילו י"ח הבא
לא יאסר אלא י"ט כדקמני משמונה
עשר ואילך שהרי שלשה דילוג
וקבעה לה וסת לדילוג: **פיוצתא**
דרב דהא קמני שינתה לשצעה עשר
נאסר ט"ו וי"ו (א) ולא קמני מ"ו ואילך
א"ע ג' דלילוגה צ' זימני אלמא ראייה
קמיתה לאו ממנינא: **למודה** שאני.
כיון דוסתה קבעה לט"ו שצין ראייה
של ט"ו עם ראיות שעברו עליה
שהרי צומנה ראתה והיכי הוה מצ"ן
למימניה עם הני דילוג וכי אמיתה
אלא היכא דראית ט"ו שהיתה מחלת
ראייה או שלא היה לה וסת קודם
לכן או שהיה לה וסת ליום עשרים:
ודקארי לה מאי קארי לה. הא דלא
היכי מצי נאקשו מלמודה: קס"ד
ה"ה לכשאנינו למודה צעין תלתא
זימני דילוג והאי דנקט למודה לאו
משום (י) עקירת וסת דילוג למידק
למודה הוא דצ"ע שמשלש דילוג
אלא משום עקירת וסת ראשון דקמני
חזרה ושינתה ל"ו הותר ט"ו ונאסר
משום (ז) עקירת וסת דילוג למידק
למודה הוא דצ"ע שמשלש דילוג
אלא משום עקירת וסת ראשון דקמני
חזרה ושינתה ל"ו הותר ט"ו ונאסר
ט"ו וי"ז וא"ע ג' דקמיתה לט"ו תרי
זימני דק"ל כיון דלמודה הוא בט"ו
ועקרתיה צ' זימני תו לא הדרה
ותשתרי לט"ו הצא: קמ"ל. דאין
וסת קבעה נעקר צפחות משלש
פעמים: **פירגה**. מיום כ"ב ליום
כ"ד: לא קבעה לה וסת. שאין דילוג
זה דומה לראשון לראשון יום אחד
זה שני ימים כאלה. קמני מיהא
קבעה לה וסת בג' ראיות וראשונה
בכלל: ושינתה ליום כ"א. דליכא דילוג
תלת זימני: **דקא** נמי מדשצין
ליום עשרים. דהוה ליה נמימני ראתה
ציום עשרים בחדש זה ויום עשרים
ואחד בחדש זה ויום עשרים ושנים
בחדש זה שכן דרך לשון תנאים
לשנות כלל ולשון קצרה: לא אמרן.
דאין קובעת עד שמקבענו שלש
פעמים אלא למקבעיה דתהוי דיה
שעתה ולא יעקר צפחות מג'. אלא
נמימנא בחדא זימנא חיישא. למה
שאל ראתה ציום ט"ו פעם אחת
חוששת לט"ו הבא ולא תשמע: הני
מניי היכא דקאים. ליה אומו יום
שינתה צו בתוך ימים שראיה להיות
בהן נדה כי מתינ' שהיא למודה
להיות רואה ציום ט"ו לנצילתה שהוא
כ"ב לראייה וכדלוקימנא צבנות

כותים (לעיל ט). ושינתה ליום עשרים לנצילתה שהן עשרים ושבוע לראיה כדי הדר מני יום ט"ו לנצילתה קיימא לה צימיה הראשונים לנה
שהרי שלמו לחוד טבילה י"ח שצין נדה לנה ונכנסה ארבעה ימים צימיה הראשונים לנדות אבל היכא דקאי בתוך ימי זיבתה כגון שהיתה
למודה לראות ליום חמשה עשר לנצילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשירי לנצילתה: **אימא** לא. תיחוש לה דכי מטיא
טבילתה אחריתי ותצול ויגיע יום (ס) עשרים לא תאסר לשמם דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף לט). כל אחד עשר בחזקת טהרה
שאנינו מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוה קמ"ל: **תימנא** אין האשה קובעת ואינה
מטרתה. ומדתנא להו גבי הדדי משמע דלא צ"ע עקירה שלש פעמים אלא לני נקבעה שלש פעמים: **חד** לחוד. חדא עקירה לחוד
קביעות וקא משמע לן דלפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא: **חוסיה**. דלפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד
זימנא: ה"ג **מוסרה** לשמע עד יום שלישי. כל ימים צימיהם מותרים: **הגיע** יום שלישי ולא ראתה **הגיע** יום עשרים
וראסה הוסיף שלשים. העמיד לצד דהא איבער מינה ואלף על גז דקבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא: